

Ferentz Anna Kata

KALITKA

*„Loving would be easy
if your colors were like my dreams”
Culture Club*

Stílusával elsodor. Nyom
a pisztoly, fogva tart vagy szeret.
Magas, nem látok fel
az arcáig, jóképű biztos.
Merek beszélni, nem figyel,

nem tűnik fel a struktúra hiány.
Félek, hogy fogva tart.
Repülőalkatrészek,
alumínium csőr,
igazi tollak, számítógépén
lányok darabokban.
Összerakom.

Fémfejű hollófióka
tépi háziállatát,
madárpiszkos a szoba.
Hús-vér lányok néznek
a képernyőből.
Baj van. Nem Figyel.
Életet adok, illet.
Félek, hogy elenged.

HÁRMAN OTTHON

El kéne mosni.
Ragad, ha csak rátöltök,
egyre barnább,
otthagyt cukor,
félkaramell. Anyának
máshol kell lenni,
máshol, így mondja.
Nem ejt szót

orvosoknak adott omnia
kávéről, fémlemezokról
az arcban, csak súrolja
az alját, szellőztet, csak
ráengedi a kinti levegőt
a konyhára. Forgok,
hogyan keveredjen.

MINDIG

A torkom tele. Hánytatom magam,
töredékek szabadulnak. Nincs
köztük hívás, végleg lemaradtam.
Kékre válnak az üvegszemek.
Jégvirágos hártya, még
mindig látok.

A fagyott tetem, nap mint nap
elmentem mellette
A és B közötti úton,
mellső lábával takarta riadt fejét,
időtlen. Amikor mellé érek, magamban
mindig hozzáteszem: döglött.

SLUSSZ

A makettet szánom,
sokat ér, de nem neked.
Úzöl a kulcsért,
a tanúk nem értenek,
help! A vérpirosat
akarod, az igazit.

Lefogom a kezeid,
a betonfal előtt,
majdnem nem eszmélek,
rajtam sincs öv.

Ha beszorítasz, leharapom
az orrod. Nem bántani,
uralni akarlak.
De téged csak az érdekel.

*Köpeny (Giotto után), No 491., 2016
(70 x 50 cm, szén, préselt szén, papír)*